

IVN Gulp& Geul bewondert Ochideenwiese te Eschweiler bij Bad Münstereifel.

Die zaterdag (16 juni 2007) vertrekken 2 auto's vol naar de Duitse Eifel om een nieuw ofwel nog onbekend gebied nader te verkennen. Yke had enkele nieuwe locaties ontdekt welke voor onze plantenwerkgroep beslist interessant waren. Onze thuisblijvers hebben helaas een onjuiste keuze gemaakt want de rest heeft uitgebreid kunnen genieten op die vrijwel regenloze zaterdag (slechts een keer enkele paraplu's gezien).

Bij Eschweiler volgen we de richting Holzheim en even later staan we op een vrij kleine parkeerplaats met een fraaie grasweide welke meteen nadere kennismaking vraagt. De kerk van Holzheim prijkt in de verte en biedt de 107 inwoners van dit dorpje van de gemeente Büllingen een mooie en centrale plek voor rust en bezinning. Een aantal deelnemers volgt Carly welke even enkele oudere

bekenden wil opzoeken. Uit haar gejuich en jubelkreten, vele keren versterkt in het dal, blijkt dat zij succes had. Blijkbaar zijn slangen niet doof want toen wij arriveerden was in de berm geen slang meer te bekennen.

We passen kleding en schoeisel aan en enkelen verwerken hun ontbijt. Het grasland naast de parkeerplek is bijzonder gevarieerd. De eerste orchidee is dan ook snel gesignaleerd. We zitten immers in een zeer kalkrijk gebied dat grotendeels is ontbost voor houtskoolwinning. De volgende begrazing zorgden voor de gunstige condities voor kalkminnende planten en orchideeën. Er is een grote

gelijkenis in de ontwikkelingen van deze regio met Ahlendorf en zijn bekende Kalvarieberg welke de

plantenwerkgroep enkele jaren eerder bezocht. Op de droge, warme en magere of arme kalkbodem ontstond een grote variatie aan planten. Ook hier hielpen schapen om de (her)bebossing te voorkomen. Zo ontstonden kalkgrasweides met een bijzondere flora welke jaarlijks vele belangstellenden trekken. Voor botanici ofwel plantenliefhebbers vormt deze flora en het aanbod aan orchideeën een waar paradijs.

Uiteindelijk sukkelde de groep in het bekende fenomenale tempo langs rijkbloeiende bermen en ook weer langs de vele slangenholen of gaatjes. Plotseling

herkennen we met moeite (uitstekende schutkleur) een slang welke zich opwarmt in de warme zon. Even verder vinden we zelfs een slangenhuid en de verliezer van dit kleinood kan zich melden bij Yke. Deze berm is blijkbaar ideaal voor deze reptielen want een tiental meters later ontdekken we 2 slangen, dicht in elkaar gefrommeld (betraapt paartje?).

Het is bijzonder fijn om te zien dat de plantengasten ook meer dan gebruikelijk oog hebben voor andere natuurwezens. We sluiten Frida even uit bij de vorige vaststelling. Na alle vertraging volgen we even de wegberm en slaan snel linksaf, het bos in. Na een poos bereiken we het einde van onze bosdoorsteek en een weiland brengt ons naar een landweg welke we geruime tijd gaan volgen. Onderweg zijn er aan rechterzijde diverse mysterieuze paden tegen de helling en tussen alle begroeiing. Een onderzoekje laat de tijd vergeten en vele leuke open stukjes tegen die forse helling ontdekken maar de groep roept.

We volgen de landweg richting bos en zowel links als rechts vertoont de berm veel fraais voor de plantenliefhebbers onder ons. Een bankje bij het begin van het bos zorgt voor nieuwe boterhammen maar ook voor omzwervingen in dit loofbos. Een onzer deelnemers ontmoet onder een machtige beuk een joekel van een paddestoel (en diverse kleinere soortgenoten) maar weer is er die vreselijke roep van de groep. We moeten immers verder en als het effe kan ook met complete groep.

Met opzet vermijden we in dit stukje tekst de opsomming van bijzonder of speciale planten want dan zouden er alinea's volgen met plantennamen. We volgen dezelfde route gedeeltelijk terug

maar dan gaat het via een redelijk vlak en open terrein temidden van akkers. Tot onze verbazing worden wegbermen hier bijzonder gewaardeerd en gespaard van allerlei giftige spuitmiddelen. Ook hier weer bewondering voor de grote rijkdom maar dan gaat het

rechts af en zitten of staan we temidden van vele duizenden orchideeën.

De groep valt uiteen en verkent diverse gedeeltes totdat een nieuwe enthousiaste kreet de groep weer bijeen krijgt rondom een bijzondere vondst. Het is weer uitkijken waar je je voeten neer zet en al spoedig volgen we ons verstand en nemen de

bestaande paden door al die weides waar je eigenlijk dwars door heen zou willen struinen. Het panorama nodigt uit om te kijken, te rusten en te eten. Ook nu weer diverse keren

de inmiddels bekende juichkreten en verzamelen. De digitale camera's klikken onophoudelijk en die avond is er een bijzonder druk mailverkeer tussen de deelnemers. Beschrijven van deze ervaringen is bijna zinloos want dan gaan we in details duiken en diverse lezers zullen afhaken.

Het aantal paden is bijzonder groot en de grasweides blijven ons uitdagen maar, tja..., de tijd en de rest van de route dus... Na heel veel schitterende plaatjes van plantjes, het idyllische kerkje van Holzheim en de alom aanwezige schotel of radiotelescoop op de top van de heuvel die ter plekke bekend is als "der Stockert" proberen we tijdig terug te keren. De schotel stamt uit 1955/1956 en heeft een doorsnede van 25 m. Al

een vijftiental jaar is deze telescoop niet meer actief voor de Duitse wetenschap want er zijn grote storingen (door stralingen van elders) en inmiddels veel betere en grotere telescopen beschikbaar. Op deze nabij gelegen

heuvel "der Stockert aan de overkant van het dal ligt ook een enorme golfbaan tegen die helling. We kiezen een zeer fors dalend paadje door het bos, naar beneden en even later herkennen we de route terug naar onze parkeerplaats.

We volgen een poos de asfaltweg en onze ogen zijn weer gericht op de kleurrijke berm. Vlakbij onze parkeerplek weer die bijzondere berm, vol in de zon en met tal van gaten en ja... weer die slangen. Frida staat alweer bij de auto's als Carly de slangen ongeveer kust als zij deze dieren digitaal poogt vast te leggen. Blijkbaar waarschuwt hun instinct deze reptielen want zij kruipen of glibberen spoedig weer in hun donkere hollen.

Tussen slangen en koffie werden nog diverse pogingen ondernomen om de slangen nog beter digitaal vat te leggen. Uiteindelijk zit iedereen aan de koffie met te kleine maar heerlijke stukjes koek ook als je enkele hebt mogen proeven. Toch weer even slangen kijken. Een tweede kop koffie wordt gewaardeerd maar weer lokken die slangen en ja... ze liggen weer in het zonnetje. De laatste foto's worden gemaakt en dan wacht ons nog die rit.

Onderweg genieten we nog van het fraaie landschap dat geleidelijk vlakker wordt en steeds meer op onze regio gaat lijken. Een regenbui spoelt de stof van de auto's en tegen 16.30 uur arriveren we te Mechelen. Frida gaat er met Ton vandoor en zij zullen ruim genoeg orchideeënstof hebben om een lange periode vooruit te kunnen.

De gladde slang *Coronella austriaca* is een wurgslang, dus niet giftig. Hij kan zo'n 75 cm. lang worden. Je herkent hem aan de zwartbruine streep die aan beide zijden van de kop zit. Hij leeft meestal op droge terreinen, dus heidevelden, droge grasvelden en aan de rand van het bos. Hij eet vooral hagedissen en muizen en ook rooft hij graag nesten van vogels en kleine knaagdieren leeg.

